

O ko bi bili videli zdaj umirajočega Gričarja! Kako rad bi se bil Petru zahvalil, a ni mu bilo mogoče; zadnja njegova beseda je bila užé izgovorjena. Pogled iz Gričarjevih oči je kazal Petru več skesanosti in dušne hvalečnosti, nego bi mu bil mogel z besedo povedati. Mirno je potem Gričar izdihnil svojo dušo ter zaspal v Gospodu.

Kakor je bil Peter Gričarju obljubil, takó je tudi storil: vzel je oba otroka, Tončka in Franico za svoja, ter ju je učil moliti in pridno delati.

Pošteni Peter je rešil Gričarjevo posestvo, da ni bilo prodano, ter ga pozneje izročil doraslemu Tončku, a Franica je ostala pri Petrovih ter ondu pridno gospodinjala ves čas svojega življenja.

Roza Kósova.

Poslednja otrokova prošnja.

Pjudjé, ki imajo mnogo posvetnih opravil a malo vsakdanjih križev in težav, navadno se le malo brigajo za vero ter večkrat še celó na Bogá pozabijo. Še le takrat, kadar pridejo nadloge nad nje, spómnijo se zopet Bogá ter postanejo verni in pobožni. To nam priča tudi naslednja resnična povest, ki se je v Ameriki dogodila.

V Ameriki je živel general, ki je bil pogumen vojak v boji, a popolnem neveren slobodnjak v življenji; Bog mu je bil deveta briga in z vero se je k večjemu kdaj pošalil. General je imel jako pobožno in verno ženo, ki pa s svojimi prijaznimi opomini generala ni mogla na pravi pot spraviti. Ta zakonska sta imela jedinega otroka, nježno hčerko, katero sta oba srčno ljubila, a s tem razločkom, da je mati v njenem srečju budila ljubezen do sv. katoliške cerkve in do Bogá, a oče ljubezen do svetá in posvetnega veselja.

Ta hčerka njima zbolí za sušico. Vse prizadevanje najučenejših zdravnikov je bilo zaman; bolezen se je naglo hujšala in ura smrti bližala. Oče je stal pri smrtnej postelji svojega jedinega otroka in srečju mu je hotelo počíti od velike žalosti, da bo svoje jedino dete izgubil. Otrok je očetovo žalost opazil, zatorej tiho reče: „Oče! jaz vidim, da moram skóraj umreti; povejte mi vendar zdaj, ali naj verujem, kar ste mi vi pripovedovali, ali to, kar so me mati učili?“ To nenadno vprašanje umirajoče hčerke je generala pretreslo, solzé so ga polile in z ginljivim glasom je dejal: „Dete ljubo! le veruj, kar so te vedno tvoja mati učili!“ Hčerka vprè svoje oči v očeta, primé ga za roko ter reče: „Oče ljubi, tedaj pa morate tudi vi na vsemogočnega Bogá verovati. Kadar jaz pridem v nebesa, bodem vedno Bogá prosila, da tudi vi in mati za menoj tja prideta.“

Izgovorivši te besede, vzdihne še nekterekrali ter izpusti svojo nedolžno dušico, ki je šla v nebeško veselje.

Oče ni pozabil zadnje otrokove prošnje, nego postal je véren, zvesto se oklenil sv. katoliške cerkve, z veliko gorečnostjo popravljal poprejšnja pohujšanja, in kakor je sam pripovedoval, bil je že na tem svetu stokrat srečnejši, nego li v svojem poprejšnjem življenji.

J. S-a.